

Митрополит Иларион: Да молим Господа сърцето ни е да винаги открито за Неговото Божествено присъствие

На 19 септември 2021 г., в 13-та Неделя след Петдесетница, председателят на Отдела за външни църковни връзки на Московската Патриаршия митрополит Волоколамски Иларион отслужи Божествена литургия в московския храм в чест на иконата на Божията Майка «Всех скорбящих Радость» на ул. «Большая Ордынка».

На архипастиря съслужиха клириците от храма.

По време на сугубата ектения бяха прочетени молитвени прошения за избавление от коронавирусната инфекция.

След сугубата ектения митрополит Иларион прочете молитва, четена по време на разпространение на вредоносна зараза.

След края на Божествената литургия архипастирят се обърна към присъстващите с проповедническо слово:

«В името на Отца и Сина и Светия Дух!

Когато четем Евангелието и особено Евангелието от Йоан, ние често чуваме как Господ Иисус Христос говори за Себе Си. Това е предизвиквало недоумение, а понякога и негодувание у юдеите: защо този Човек говори постоянно за Себе Си?

По времето на Иисус Христос Светото Писание са тълкували равините. Те са взимали Светото Писание в ръцете си и са предлагали свои тълкувания на тези текстове. Те са взимали правилата на Моисеевия закон и са ги интерпретирали за своите съвременници. На такъв вид проповед е бил свикнал народът.

И изведнъж идва Човек, Който казва: «Аз съм пътят и истината и животът» (Ин. 14:6), «Аз съм възкресение и живот» (Ин. 11:25), «Който яде Моята Плът и пие Моята Кръв, има живот вечен» (Ин. 6:54). Христос постоянно говори за Самия Себе Си – и направо, и с притчи, защото много Негови притчи са посветени на Неговата човешка съдба и Божествена мисия.

Една от тези притчи ние чухме днес – това е притчата за злите лозари. Сюжетът ѝ е прост. Един богат, домовит човек насадил лозе, оградил го с ограда, устроил в него кула и назначил лозари, които да се грижат за него и да събират в нужното време плодовете на лозето. И когато дошло времето да се събират плодовете, господарят изпратил свой слуга да вземе плода от лозарите, но те пребили слугата и го върнали с празни ръце. Тогава господарят изпратил други слуги, но и с тях лозарите постъпили по същия начин. Накрая господарят си казал: «Ще пратя моя възлюбен син; може би, като го видят, ще се засрамят» (Лк. 20:13). Но като го видели, лозарите решили да убият наследника, за да завладеят цялото богатство. И като го извели навън от лозето, го убиха.

В тази притча Христос говори за Самия Себе Си и за онези пророци, чиято проповед и мисия са предшествали идването на Спасителя, защото в течение на много векове Господ е изпращал на израилския народ пророци, за да възвестяват Неговата воля и от името на Бога да говорят с хората.

Но хората по различни причини и при различни обстоятелства обръщали гръб на пророците и не искали да слушат Божия глас. Ето защо пророците често завършвали живота си с насилствена

смърт: или ги пребивали с камъни, или ги умъртвявали по друг начин – хората не желаели да слушат Божия глас, искали да си живеят според собствените си желания и похоти.

Тогава най-сетне Господ изпратил в света Своя Единороден Син. Как са постъпили с Него, знаем от четирите Евангелия. Неговата проповед отеквала в сърцата на много хора, още повече, че била подкрепена с различните чудеса, които извършвал Божият Син. И не толкова проповедта Му, колкото чудесата привличали хората към Него. Но същевременно, колкото повече проповядвал, колкото повече възвестявал Божията воля на еврейския народ, толкова повече ставали враговете и противниците Му сред управниците на народа, които съставлявали духовния елит, тоест свещенослужителите, книжниците, равините, тълкувателите на Светото Писание. Повечето от тях възприемали проповедта на Спасителя като предизвикателство.

Но Господ говорел за Самия Себе Си неслучайно, в том число и в Своите притчи. Та нали Той не бил обикновен равин, нито тълкувател на Светото Писание, нито книжник; Той не получил онова образование, което притежавали учителите на еврейския народ по Негово време. Но Той бил изпратен от Самия Отец. Той е Въплътеният Бог. Юдеите негодували, смятайки, че Христос прави Себе Си равен на Бога. А Той само възвестявал на хората онова, което чул от Своя Отец. И дошъл, за да спаси човешкия род.

Ако се обърнем към Стария Завет, ще видим, че страниците му са изпълнени със страшни предупреждения към човека за греховете, които той може да извърши, и със страшни наказания, които сполитали хората, ако те извършвали едни или други грехове. Целият Стар Завет е изпълнен със забрани, указания и списък на наказания, на които трябва да бъде подложен грешникът, за да не осквернява с греховете си чистотата на израилския народ.

Но Господ Иисус Христос дошъл не само за да даде на хората някакви нови заповеди, но и за посочи пътя към спасението и да вземе върху Себе Си греховете на всеки човек, защото за самия човек тези грехове са неподемни и непосилни. Човекът, който понякога мисли за живота, който е живял, усеща тяхната тежест и дори ако е изповядвал тези грехове многократно, те пак продължават да тегнат върху плещите му. Господ взима върху Себе Си бремето на човешките грехове. Той ни освобождава от вината и отговорността за тези грехове, ако ние Му ги изповядваме, и ни насища със Своята благодат въпреки нашата греховност, когато се причастяваме със Светите Христови Тайни, причастяваме се с онази истинска лоза, която е Самият Господ наш Иисус Христос.

В притчата за злите лозари, която чухме днес, Господ разказва за Самия Себе Си, за Своята човешка съдба и за съдбата на Своя народ, към който е принадлежал. Но в същото време притчата говори и за всички нас, и за това как словото Божие звучи днес; как мнозина не искат да

чуют това слово, не желаят да се откликнат на него, а някои се и възмуцват от това, че това слово звучи, и казват, че трябва да се запуши устата на проповедниците, които уж натрапват на обществото някакви ценности или забрани, защото хората искат да живеят по своя воля, според собствените си грехове и похоти. Нека тези църковници и проповедници не ни натрапват норми, които ние не искаме да изпълняваме, казват те.

Историята се повтаря, защото във всяко ново поколение има хора, които откликват на Божия зов, на гласа на пророците, на гласа Христов, следват или се стремят да следват Неговите Божествени заповеди, и има такива, които си запушват ушите, ни искат нито да чуват, нито да виждат онова, което иска да им каже Господ. Дори в онези житейски обстоятелства, които възникват понякога и би трябвало да накарат да се замисли всеки човек, както например продължаващата вече година и половина пандемия, която отнема живота на хората, мнозина не искат да видят в случващото се знамение Божие, не желаят да се запитат: а какво трябва да сторя аз, за да спре това нещо? Не желаят да се обърнат към Бога и да тръгнат по пътя на покаянието.

Всеки път, когато идваме в Божия храм за Божествената литургия, Църквата ни предлага едно от евангелските четива. Всеки път, вслушвайки се в тези евангелски текстове, ние разбираме колко важни и актуални са те за нас, които живеем две хиляди години по-късно.

Нека да молим Господа ушите ни да бъдат винаги отворени за Неговото слово, а сърцето ни – за Неговото Божествено присъствие. Да молим, въпреки нашата греховност, Господ да ни посещава със Своята Божествена благодат, да прощава греховете ни и да ни води по пътя към Небесното Царство. Амин».

Служба «Комуникация» на ОБЦС